

БОЙКО БОГДАНОВ • СВЯСТ

Издателска къща Жанет 45

е носител на националните награди:

Христо Г. Данов – за принос в националната книжовна култура:
в категория Българска художествена литература (2002);
в категория Издание за деца (2007)

Бронзов лъв на Асоциация българска книга – за цялостен принос в издаването на съвременна българска литература (2002)

Специална награда на АБК за оформление и полиграфическо изпълнение (2005)

Константин Константинов – за принос в книгоиздаването за деца (2005)

и Наградата на ЮНЕСКО – Първи световен конкурс по дизайн на книгата, Франкфурт (2003)

© Бойко Богданов, автор, 2009

© Стефан Цанев, редактор, 2009

© Екатерина Йосифова, редактор на издателството, 2009

© Иво Хаджимишев, фотография, 2009

© Христо Гочев, художник, 2009

© Издателска къща Жанет 45, 2009

ISBN 978-954-491-572-8

**Бойко
Бозджа-
нов**

С В Я С Т

избрани
стихо-
творения

* * *

ПО ТОЯ ЛЮШНАТ ВЪЖЕН МОСТ –

полунасън, полунаяве –
като нечакан нощен гост
между годините минавам.

Къде е она слънчев бряг,
възторга, с който нявга тръгнах?
Ще ги съзра ли, Боже, пак?
Как стана тъй, че ги загърбих?

...За хоризонт – въже...
Тъга.
За стряха – мократа качулка.
Люлее ме една дъга
като гигантска
детска
люлка.

Из „В ГОДИНИТЕ НА ТИХОТО БЕЗВРЕМИЕ“

В годините на тихото безвремие

Не се завръщат скитниците нощем
по къщите си призрачно големи!
И сенките им светят – живи мощи –
в годините на тихото безвремие.

В годините на тихото безвремие
те пият скръб – отчаяни и зли,
жените им със пламнали поли
край зимните прозорци глухо стенат...

В музеите се гърчат знамена,
отломъци от ереси и гении
изпълват със грамадна тишина
годините на тихото безвремие.

И вехнат похабените надежди,
и в колко недописани поеми
поетите смутено поглед свеждат
в годините на тихото безвремие!

И само мимолетни просветления
огряват тоя път, до унес сив –
нашепват, че светът ще е красив...
В годините на тихото безвремие.

А зимното небе като мишена,
надвиснала над изоставен цирк,
в забрава се върти, върти безспир –
пробито от звезди с лица зелени.

П и с м о

Пътеките се връщат вечно в себе си,
но никога – в началото.

Ношта се лее в дъжд,
да бях листо – как бих заплувал по водата...

Объркано писмо ти пиша днес, приятелю,
объркано и натежало от мълчание:

нощта навън, дъждът вали...
Дърветата любовно му се кланят.

Градът мълчи,
градът се е прегърбил до земята
и мие мръсните си лапи с лунната вода.

Пътеките се връщат вечно в себе си...
Навярно затова животът ни е вечно тръгване.

Дъждът се лее вън,
дъждът се лее...

Не е небесен дар,
а като блуден син се връща този мъдър син гигант,
обходил своето незнание,
за да окъпе в истина земята.

А т е л и е

С лица на отлетели в мрака дни
платната като влѣхви си говорят,
извърнати към хладните стени:
завръшшшштаме се, за да ви осссспорим!

...А времето разяжда всеки кът,
но буден, той сънува – и рисува
картината на седмата си смърт,
и ризата му райски бриз издува...

Там, яхнал цвилещ кон от светлина,
над звездните полета ще изплува
художникът – планета от вина,
с чиито рани мракът се лекува.

В т р е н ч е н и т е

Там само от безсилие се смеят.
Там глух и спънат никне всеки звук.
Там Азът неусетно се разделя
на Аз и То – и става...
става друг.

Дъждовни дни без мисъл, без идея,
във сянката на омагьосан кръст
на сал прогнил унило се люлеят
в море от застояла жад
за мъст.

Там цялата Вселена е чакалня
и всеки следващ влак е изгърван.
Милувката там пари като рана
в един живот
отдавна
измечтан.

И з н е в я р а

С вик се просна сред тях – и лежи
посинелият труп на реката.
Глуха птица в небето кръжи
и бучи сомнамбулно водата.

И в снега по крайбрежната кал
Той и Тя все протягат ръце:
Тя го гледа със нямо лице,
Той – с очи от небе и печал.

А реката бучи между тях,
но лодкаря, лодкаря е мъртъв...
По водата да стигне до нейния грях –
на отсрещния бряг ще я зърне.

Д е ц а н а Б о г а

И бавно пожълтяват дните – празни нотни листове
по кишавите друмища.

Назад – далечина...

И тихи като призраци

се скитаме ли,

скитаме

по тоя омагьосан бряг от страх и от вина.

Преминахме през ужаса – и в зейналите погледи
струи космичен хлад

и вечна тишина...

Опари ни леда, посегнали към Бог, а той

извърна се,

изглежда ни,

ала не ни позна.

И няма път за връщане – напред е океанът син,
там вятърът раздипля

бели знамена...

И сняг се сипе в огъня – издъхва той,

остава дим

над камъните, обли

като детски колена.

С ъ д ъ р ж а н и е

***По тоя люшнат вѣжен мост 5

Из „В ГОДИНИТЕ НА ТИХОТО БЕЗВРЕМИЕ“

В годините на тихото безвремие	9
Писмо	11
Ателие	12
Втренчените	13
Изневяра	14
Деца на Бога	15
Излишните	16
*** По съня на снега ще те нося	18

Из „ОКО НА ГУЩЕР“

Човек се ражда цял	21
Огледала	22
Утро	23
Иване!	24
На здрачаване	25
*** Отворен прозорец	26
В пенсия	28

Среща	30
Помен	31
Зимна соната	32
Сама	34
Нощна котка	35
Старица в пътя	36
Жената на инвалида	37
Ябълка	39
Жадният	40
Таткото	42
Отблясъци	43
Пътник	44
Летен спомен	46
***Косата ти бе светец водопад	47
***Мамо, реката пак ми избяга	49
***Щом залезът полегне по балкона	50
***Пробожда лъч увисналата капка	51
Варненски мотив	52
***В душата ми дойдоха гладни вълци	54
***Едва когато човекът падне	55
***Аз чух да плачат зимните вагони	56
Зимно завръщане	57
Просветление	59
Зима	60
***Там, където реката пресичаше пътя	62
Душите на мъртвите	64
Изход	66

Из „СЪЛЗА ОПАРИ ЦИФЕРБЛАТА“

Средна възраст	69
Елегия	71
***...и докога все тъй ще сричам	73
***Отчаян и язвителен, и нежен	74
***Тази бяла пътека не свършва	75
***Една сълза опари циферблата	76
***Погледнах се във огледалото	77
***И дойде беловласата Зима	78
***Печал – и пак печал – и угнетено...	80
***И няма сън. Огромна е нощта	81
***Налей ми радост	82
Апатия	83
***Към теб пътувам, моето момиче	84
***По лунната диря през мократа нощ	85
***Да! Точно тези променливи...	86
Не бързай	87
***Моят алчен ищах няма граници	88
***Високо в небесата устремени	89
***Вилнях в снежни бури из тоя живот	90
***Понякога във късния следобед	91
***Сняг, вятър и мрак...	92
Огледало	93
***Унесен, Старикът в крайбрежната пяна	94
***И както стволът на тополата	95
***Докосвам пух от топли устни	96

Актьорът сутрин	97
***Вече щом понеча да ти казвам	98
***И като котка се наежи	99
***Жумях на слънце	101
Болница	102
Изгрев	104
***Сънувам те	105
***Това е огледалният урок	106

Из „ВТОРО БЕЗВРЕМИЕ“

***Боли ме, Боже, светлината	109
***Поспрых на моста сам с велосипеда	110
Гущери в пазвата	111
Пътник	113
Видение	114
Мълчаливият	115
След дъжда	116
***В очите ѝ искряха жадни бездни	117
Есен	118
***В меланхолната лунна вода	120
***Жената на стъпалото пред входа	121
На прозореца	122
***Ни полъх над припламващите макове	123
***Обичам да приседна на брега	124
Обида	125

***Една оса в прозореца се блъска	126
***Когато позлатеното крайбрежие	127
Лятна нощ	128
***Със паяжинка, блеснала на слънце	129
***Отблясъци по бягаща река	130
***Люлее се магическата леща	131
Отражения	132
***Отново сам, излишен и далечен	133
Тихо сбогом	134
Август	135
Нощ в пустинята	136
***Коя си ти в завивките до мене	137
Жега	138
***Със теб тъгувам, сребърна река	139
***И пак замята здрачът призрачен воал	140
***На сребърни вретена здрачината	141
***А тичаше хлапето	142
***Към залеза вървя	143
Магическо	144

Бойко Богданов
С В Я С Т
Избрани стихотворения

Българска
Първо издание

Редактор: *Стефан Цанев*
Редактор на издателството: *Екатерина Йосифова*
Художник: *Христо Гочев*

Формат 60/90/16
Печатни коли 9,5

Предпечатна подготовка:
Студио Стандарт ЕООД – Пловдив, тел. 032/60 90 50

Печат: Полиграфически комплекс Жанет 45 – Пловдив
бул. Ал. Стамболийски № 9, тел. 032/60 90 90

Издателска къща Жанет 45 ООД – Пловдив
бул. Ал. Стамболийски № 9, тел./факс: 032/60 90 60
www.janet45.com

ISBN 978-954-491-572-8